

Földrajz

Kövi Pálnak

Térkép lett a táj,
az emlékezet
már mindig felejt
egy-egy részletet.
Térkép lett a táj
s nevek – ilyenek,
hogy « Katlangödör »,
meg « Feketevíz ».
Az emlékezet
veszi fenekét,
mint rozsdás vödör.
« Nyirjes », « Kiskanyar »,
« Papdomb », « Nagyliget »,
- « Kincsempuszta » ...
Menj, fiam, a Szűgyi útra,
a nyulaknak
tépjél friss füvet.
Térkép lett a táj
s tréfás versikék
és felhő a nyáj,
vak gödör az ég, mindent eltemet,
csak marad a név:
« Strézs, Hugyag, Varbó,
a csitári vak ló » -

Gyarmati képek

1.

Ma éjjel megjelent álmomban
Ivanics a vitustáncos,
szeme a homlokom betörte,
nagy szeme: a kék-sugáros.

Hegesztő-pisztoly tekintete
átégeti koponyámat,
imbolygó kéklángú nézése
húsz év távlatából támad.

Libegő fekete kabátja:
gyermek-szíveknek gyöttelelem,
sápadt és borostás orcája:
ifjú szűzeknek fürtelelem.

Emlékszem, feje mint kalapács
döngette a macskakövet.
Förtelmes ütemes kopogás,
feledni húsz éve nem lehet.

És minden éjszaka feltűnik
Ivanics a vitustáncos.
Nagy szeme sistergő mennydörgés,
villám-korbács: kék sugáros.

2.

Szörny lapul a fáskamrában,
szén-szeme ragyog,
forgácshaja, gyujtósujja,
husángkarja, tőketörzse,
kutáclába,
arcán penész borostája,
- rücskös képe vigyorog.

Szörny lapul a fáskamrában
szén-szeme ragyog.

3.
Bajszán a zúzmarát
csodáltam én leginkább,
pálinka-leheletű isten,
kis és nagy fiókok között
trónoló Jupiter.

A ruhája szagát
még mindig ide érzem,
százféle fűszer pácolta át,
tízfajta szappan, törköly
s petróleum gőze.

Este banánt hozott,
fügét meg csokoládét.
Újévnapi nagy könyveiben
számolgatta a « hasznot »
többnyire hasztalan.

Egyszer becsomagolt:
két inget, a Faustot
németül, meg pár apróságot.
Azt mondta végleg elmegy,
aztán mégis maradt.

Aztán mégis maradt
és én hagytam el őket.
Tejeskannák ingó tornyáról
intettem végső búcsút
immár három éve.

Immár három éve.
És most már szelídülten,
de még görnyedtebb háttal jár-kelek.
Szegény anyámnak néha
még virágot is vesz.

Lexikonokat búj,
rongyos baedekerekből
olvassa ki, hogy merre járunk,
s ő írja meg nekünk: hol
mi a látnivaló.

A ruhája szagát
még mindig ide érzem.
Nagy vörös keze
vezet a sötétben.
Szavamban ő szól,
mikor csecsemő-lányom
loppal becézgetem.

Három szonett

1.

Géppel írok. tisztább a gondolat,
lassan formálom és ahogy leírom
véglegesebbnek tűnik a papíron
így a fémbetűk csapása alatt.

Vázlat, húzások nélkül, hogyha bírom,
és az észtorna, mert fegyelmet ad
és követel, kordába fogja vad
csapongásaim, ím egyszerre bíróm

a külső kép és a belső tudat;
kalózhordákkal küzdő Árion,
a habok közt keresem az utat,

a fény felé, a part felé, szabad
világba, ahol mókás delfinek
táncában feltűnik az a Sziget –

2.

Sziget: egyszerre védelem s szabadság,
a víz mindenfelől körülcsobog,
mert aki csak így kiszolgáltatott
a hullámoknak, tudja, hogy magas, tág,

félreérthetetlen a világ, ragadják
csónakjait örvénybe a habok,
hát újat ácsol, új munkába fog,
hitét bár gúnyos mosollyal fogadják,

a danaidák és sziszifuszok
fia marad csak, oly fából faragták,
hogy kérgén seb-hegesztő méz csorog,

a vihar táncba hívja, hát forog,
dallal kíséri dúló ég haragját,
- arannyá szűri az élet salakját -

3.

Nem tudom elképzelni, hogy
egyszer majd én is meghalok,
hogy a zsigerek, a tagok
ereje végül is kifogy,

s mint a kártyavár, összerogy,
idegek, erek, szalagok
széthullnak, s ami most vagyok:
egyetlen lény a csillagok

alatt s fölött, bűz és mocsok
leszek, falánk féregtorok –
csúszdákbán végleg szétfolyok –

Még annyi csókot áhítok,
még annyi mindent nem tudok,
nem tudom elképzelni, hogy ...

(1981)

Nyugtalan szerelem

Hommage à Balassi

Tétovázva járok,
nyugtot nem találok,
lelkem csendet nem lelhet.
mint a kismadárka
ugrál ágról-ágra
bennem játszi szerelmed.

Néha azt hiszem, hogy
már végtére elfogy
hozzám való jószágod,
fordul szíved kedve;
örökkön remegve
szívom a boldogságot.

Csipkerózsa-ajkad
vad kétséget altat,
csókod édes, mint a méz,
de a kelyhe csalfa, keserű az alja,
jaj! szüntelen rettegés!
Néha már kibékül,
de mélyében méh ül,
szárnyát csellel tárja ki.
Vágyaim dagadnak,
szurdálják szavadnak
csintalan fullánkjai.

És én szakadatlan,
mindig csak zavarban
kósza kedvem keresem.
Jaj! de nincsen törvény,
elragad az örvény,
s hánykódom keservesen.

Bár kabátját széjjel –
teríti az éjjel,
nyugodni csak nem tudok.
Bár ingat, dalolgat,
csak nézem a holdat,
s nem tudom, hová futok.

És a patakparton
fejemet lehajtom,
hajam borzolja a szél.
A fűben szúnyog zsong,
hátam összeborzong,
és a vágyam nem alél.

A kintó nem ment a
kedves fodormenta
józan, hűvös illata,
rózsaharmat-ír se,
sem a szelíd ibolya.

Összeborzolt hajjal
kinn talál a hajnal,
ó, te szörnyű szerelem!
szájamban beléndek,
s az elfolyó vérnek
pipacsa nő szívemen.